

Zahajovací výprava do Slatinic 2. září 2017

Sraz na letošní zahajovačku byl už celkem tradičně na zastávce nádraží město. Pamatuji si, že na svoji první výpravu jsem tam musel být po šesté hodině, tento rok byl naštěstí sraz v příjemných 8:30 a možná proto se nás tu sešlo úctyhodných dvacet – a to ještě nepočítám Cedníka, který na nás čekal ve vlaku. Konkrétně šlo o Peťu, Vlastíka, Jendu, Páju, Šotyho, Řížečka, Káju, Prokopa, Tadeho, Štístka, Upíra, Lukáše, Matěje, Tobíka, Davida, Vojtu, Lipa a tři nováčky Lukáše, Ondru a Dana. Ještě si neodpustím malou pochvalu pro celý oddíl za to, že všichni přišli včas a hodně lidí i o dost dřív. Dobrá práce, jen tak dál.

Díky tomu, že se zahajovačka konala netradičně brzy a ostatní oddíly ještě nestihly zahájit svou činnost, jsme se ve vlaku mohli pohodlně usadit a dojet až do Slatinic.

Zde u nádraží startujeme výpravu oddílovým pokřikem a vydáváme se směrem k lázním. U nich nás čeká první hra, a to sice závod v trakařích. V něm s náskokem vítězí čtveřice Peťa, Jenda, Proke, Vlastá.

Při vstupu na stezku běžící podél potoka zjišťujeme, že se opět koná cyklistický závod v okolí Kosíře. Naštěstí až na pár předjezdců a pořadatele na motorce nikoho nepotkáváme a můžeme pokračovat vzhůru k borovicím. Po cestě nás ještě zdrží dvě tradiční aktivity: medvědi, při kterých z mladších vydrží nejdéle Vlastík, překonaný jen loňským favoritem Jendou, a běh do kopce, kde Vlastík (2:02) získal další zlato za rovery vyhrál Pája (1:25).

Po běhu se doplňují kalorie z přinesených svačín a chystá se oheň. Během toho vyrážíme hledat své zakopané láhve. Po minulých neúspěších tu na nás čeká pro jistotu hned 5 lahví. Jedna oddílová, 2 zakopané členy jedné družiny se vzkazem pro druhou a nakonec 2 družinové. Až na poslední dvě zmíněné se nám je daří najít. No tak popřejme družinám hodně štěstí, třeba jednou ony dvě zmizelé naleznou.

To už je ale hotový oheň, který Štístko obřadně zapaluje hořčičkovým křesadlem (poučení pro příště, nevěřte kovbojským sirkám; a pochvala Kájovi, který jako jediný měl s sebou záložní

sirky). Po „Červená se line záře“ následuje příběh k zamyšlení a vyhodnocení soutěží. Podepisujeme se na arch a opouští nás Matěj.

Jakmile dohasínají plameny a uhlíky chladnou, přesouváme se na louku, která představuje širé moře křižované jen 4 ponorkami. Kapitáni jen tak kličkují mezi svištícími torpédy a sem tam i některé zmizí v lese (promiň Šoty). Štěstěna se jednou přikloní jedné, někdy druhé ponorce, a nakonec i velké ponorce s trojzubcem na přídi. Po potopení poslední ponorky se skupinky vydávají splnit několik nelehkých úkolů. Zapamatovat si jména letců z pomníčku, přinesení živočicha, křemene, houby a různých listnatých a jehličnatých stromů nedělá problém. Skupinkám se i podaří najít pramen, odkud donesou vodu na uhašení svíčky, někdo v mechu, někdo v hroudě bláta. Co se ukáže jako oříšek je získání kresby od náhodného kolemjdoucího. Jediný turista v oblasti už z dálky odmítá cokoli malovat a postarší pár na vycházce je vyplašen běžícím Pájou, a tak také odmítá kreslit.

Aby se učinilo soutěžním tradicím zadost, přivazuje se šátek na borovici. Na tu „naši“ už jen pro kategorii roverů a skatů, kteří mají bonus v podobě stupínku, aby vůbec dosáhli na větev a vlčatům po chvíli hledání na vedlejší, která zatím má dost větví.

Čas už se nachyluje, a tak vyrážíme přes stráně k Malému Kosíři, kde si děláme vrcholovou fotku. Teď už nám nic nebrání v tom sestoupit do vesnice. Stále častěji se v mužstvu opakuje slovo cukrárna. Pro udržení morálky zatajují SMS od Matěje: „Cukrárna je plná svatebčanů“ a doufám, že se svatba už rozptýlí. Štěstí nám přeje, a tak je cukrárna otevřená. Díky chladnějšímu počasí zůstane jediné zmrzlina (až na jeden kopeček „Tornáda“) ušetřena, jinak se skupuje vše od lázeňských oplatků přes lesní sny až po cukrové kornouty. Závěrem se hodnotí výprava a uděluje nejprsten. Ten získává Tobík za svou nesobeckost, když se rozdělil o svou svačinu i vodu.

Počasi nás nezahladilo, a soudě i podle úsměvů kluků na tvářích a blátě na oblečení, se výprava vydařila ☺. Doufám, že se líbila i našim nováčkům (přeci jen první výprava je jen jedna) a že se budeme dále scházet na družinovkách. Tak ahoj někdy příště, třeba za dva týdny na trojdeňce.

Lipo